

Arrest

nr. 114 772 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2000 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, onder een *alias* met name M.M.

Op 24 april 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 200.971 van 17 februari 2010.

Inmiddels diende verzoeker op 20 augustus 2003 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in, in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 24 november 2003 onontvankelijk verklaard.

Op 8 februari 2004 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 13 augustus 2004 huwde verzoeker in Kosovo met mevrouw L.A. Aan verzoeker werd vervolgens een visum gezinshereniging verleend door de Belgische ambassade te Sofia, teneinde zijn Belgische echtgenote te komen vervoegen.

Op 17 januari 2006 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, genomen.

Op 6 februari 2006 diende verzoeker wederom een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in, in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 3 november 2006 onontvankelijk verklaard.

Op 25 april 2006 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 19 september 2006 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 16 216 van 23 september 2008.

Op 14 november 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd bij beslissing van 16 februari 2009 niet in overweging genomen wegens een negatieve woonstcontrole.

Op 7 september 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in de opgaande lijn.

Op 8 februari 2010 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 43 473 van 18 mei 2010, daar de bestreden beslissing werd ingetrokken.

Op 12 maart 2010 werd een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker wederom een beroep tot nietigverklaring in. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 46 484 van 19 juli 2010.

Op 19 augustus 2010 werd een nieuwe beslissing genomen ten aanzien van verzoeker waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wederom werd geweigerd. Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 52 903 van 13 december 2010.

Op 21 februari 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 6 september 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 11 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.
Reden van de beslissing:*

Artikel 42quater, §1 van de wet van 15.12.1930 stelt: "In de volgende gevallen kan door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie: 4° (...) of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de samenwoningstverslagen opgesteld door de politie van Antwerpen dd 06.09.2011 en de politie van Geldenaken blijkt dat betrokkenen elk op een ander adres wonen. Ook uit het rijksregister blijkt dat betrokkenen op dit moment nog steeds gescheiden wonen en bovendien dat betrokkenen nooit op hetzelfde adres hebben samengewoond. Betrokkene woont samen met zijn broer in Antwerpen. Er is dus niet langer voldaan aan de voorwaarde van gezamenlijke vestiging. Aangezien betrokkenen nooit hebben samengewoond kan bovendien bezwaarlijk gesteld worden dat er sprake is van een gezinscel. Verder blijkt uit het strafregister dat betrokkene meermaals werd veroordeeld voor verschillende feiten:

- 21/05/2004, Correctionele rechtbank - Mechelen: opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of met wie hij heeft samengewoond; gevangenisstraf van 2 Maanden, met uitstel 3 Jaren, geldboete 50,00 EUR (x5 - 250,00 EUR)
- 21/02/2005, Correctionele rechtbank - Mechelen, op verzet dd 20/12/2004: Diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2); Diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (poging); gevangenisstraf 10 Maanden, met uitstel 3 Jaren, geldboete 100,00 EUR (x5 = 500,00 EUR)
- 22/02/2006, Hof van Beroep - Antwerpen, Op beroep C. Antwerpen 23.11.2005: Aanwerven, meenemen, wegbrengen of bij zich houden met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie; de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; hulp en bijstand; valsheid in geschriften; gebruikmaking; criminele organisatie: wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen of daaraan deel te nemen; gevangenisstraf 2 Jaren, geldboete 1.000 EUR, ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 Strafwetboek 5 Jaren
- 21/00/2011, Correctionele Rechtbank - Antwerpen: Diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (poging); vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange op opsluiting of opsluiting van tien tot vijftien jaar of langere termijn gesteld is; gevangenisstraf 1 Jaar, bijzondere verbeurdverklaring

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1960 stelt verder: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezin-en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij banden heeft met zijn land van oorsprong".

Betrokkene werd tweemaal, in augustus 2011 en 12.01.2012, uitgenodigd om bewijzen voor te leggen die onze diensten toelaten de situatie van betrokkene in België, zoals hierboven gesteld, te onderzoeken. Hoewel betrokkene aantoonde niet ten laste te zijn van het OCMW, opleidingen heeft gevolgd, een arbeidscontract heeft ondertekend weegt deze werkbereidheid van betrokkene niet op tegen de ernst en de aard van de bovenstaande veroordelingen. Ook de andere voorgelegde documenten, waaronder attesten van inburgering, mutualiteit, en het feit dat betrokkene reeds ruime tijd in België verblijft, wegen niet op tegen bovenstaande herhaaldelijke veroordelingen.

Uit het medisch attest blijkt bovendien dat betrokkene in goede gezondheid verkeert, waardoor er geen medische redenen zijn die betrokkene zouden beletten om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hoewel verder uit het rijksregister blijkt dat betrokkens vader is van twee minderjarige Belgische kinderen dient er opgemerkt te worden dat hoewel artikel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé leven door de overheid di ont gerespecteerd te worden, dat In hetzelfde art. 8 EVRM, tweede lid, bepaald wordt dat de overheid kan Ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt nu dat dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Bovendien blijkt uit het administratief dossier, correspondentie van de advocaat en het rijksregister, dat beide kinderen werden geplaatst.

Gelet op bovenstaande elementen wordt het verblijfsrecht van betrokkene Ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende minderjarige Belgische kinderen wordt gescheiden.

Dat de bestreden beslissing een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn kinderen in België, dat hij niet verder in België in het onderhoud van zijn gezin kan voorzien,...) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed, welke bij verzoeker en zijn kinderen wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd van zijn kinderen wordt gescheiden, en het door verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoeker is van oordeel dat er in casu wel degelijk sprake is van schending is van zijn privé-en familieleven nu hij in de onmogelijkheid verkeert nog een privé-en familieleven te hebben in Kosovo."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is.

Wat betreft de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) er meermaals op gewezen dat deze gezinsband verondersteld wordt. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker met zijn minderjarige kinderen.

Verzoeker valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van ’s lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van ’s lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Bij het onderzoek naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)” (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Zoals in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven dient *in casu* vastgesteld te worden dat verzoeker meermaals strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen en ook meerdere gevangenisstraffen heeft uitgezeten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker zelfs na de bestreden beslissing nog opgesloten was in de gevangenis tot februari 2013. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de twee kinderen van verzoeker werden geplaatst en voorts blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een omgangsrecht met zijn kinderen beschikt. In een brief van november 2011 verklaart de advocaat van verzoeker dat gelet op de plaatsing van de kinderen tot op heden geen omgangsregeling met de kinderen kon worden vastgelegd. Bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen enkele verduidelijking aangaande dit gegeven bij. Hij stelt enkel dat er geen grondige afweging is gebeurd tussen het leed dat bij hem en zijn kinderen wordt veroorzaakt, waarbij hij voor onbepaalde tijd van zijn kinderen zal worden gescheiden. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk een afweging heeft gemaakt en alle gekende feitelijke gegevens in overweging heeft genomen. Gelet op de veelvuldige strafrechtelijke veroordelingen en opsluitingen van verzoeker en het gegeven dat de kinderen van verzoeker geplaatst zijn en verzoeker niet aantoonde dat hij over een omgangsregeling met zijn kinderen beschikt, acht de Raad de gemaakte afweging door verweerder niet disproportioneel.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Voorts wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met zijn gezin in België en zijn familiale, culturele en sociale bindingen.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

Verzoeker kan zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de voormelde wet bepaalt: *“Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn*

2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ”

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op dienstige wijze aanvoeren.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met *“het verblijf van verzoeker in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij banden heeft met zijn land van oorsprong”*. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe de overwegingen die gemaakt zijn door verweerder op dit punt te begrijpen. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Tevens kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij poogt voor te houden niet te zijn gehoord. Zoals in de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven, werd verzoeker tot tweemaal toe uitgenodigd bewijzen voor te leggen teneinde zijn situatie in België te beoordelen. Hiermee is voldaan aan de hoorplicht. De hoorplicht houdt immers niet in dat verzoeker persoonlijk wordt uitgenodigd voor een verhoor. Het volstaat dat hij de kans krijgt om zijn argumenten schriftelijk uiteen te zetten.

Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel zouden zijn geschonden. Evenmin toont verzoeker een schending van zijn rechten van verdediging aan.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 14, 15, 28 jo. 31 van de Richtlijn 2004/38 d.d. 29 april 2004 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Art. 14 van de burgerschapsrichtlijn stelt het volgende :

“1. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland.....

4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stelt het volgende :

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging”

Dat verzoeker van oordeel is dat in casu, gelet op de art. 14 en 28 en de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 jo.31 van burgerschapsrichtlijn, verweerder geenszins zomaar kon overgaan tot het betekenen van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waardoor verzoeker het land dient te verlaten.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een Unie-burger, rekening te houden met verzoekers duur van zijn verblijf in België, zijn familieleven in België,...

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoekers gezinsleven in België en zijn (duur van) verblijf in België in overweging te nemen alvorens een einde te stellen aan verzoekers verblijf in België en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat er sprake is van schending van de art. 14, 15, 28 io. 31 van de burgerschapsrichtlijn, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

Richtlijn 2004/38/EG is in het Belgische recht omgezet door de wet van 24 mei 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Hij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van bepalingen van deze richtlijn inroepen. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

Wat het betoog van verzoeker betreft waarbij hij stelt niet te zijn gehoord en waarbij hij meent dat er geen rekening werd gehouden met de duur van zijn verblijf in België en zijn familieleven in België herhaalt verzoeker in wezen de grieven zoals uiteengezet in zijn tweede middel. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de door hem aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het derde middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd omdat verzoeker niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote/nooit officieel met zijn echtgenote zou samengewoond hebben.

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoeker in maart 2012 in het bezit werd gesteld van een F-kaart en dit na het indienen van een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van twee Belgische minderjarige kinderen !

Dat evenwel verzoeker op 24 juli 2013 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 juli 2012 werd betekend verwijzende naar het feit verzoeker niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote/ nooit met zijn echtgenote zou samengewoond hebben (dit zou blijken uit het samenwoonstverslag dd. 6.09.2011 en uit het rijksregister) en naar de strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker (waarvan de laatste volgens verweerder dateert van 21.06.2011).

Dat echter verzoeker in het bezit werd gesteld van een F-kaart ingevolge zijn ouderschap van twee Belgische minderjarige kinderen zodat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan verwijzen naar de al dan niet samenwoning van verzoeker met zijn echtgenote.

Dat evenmin verweerder in de bijlage 21 kan verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker (waarvan de laatste volgens verweerder dateert van 21.06.2011) nu deze strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker door verweerder gekend waren alvorens verzoeker in maart 2012 een F-kaart werd afgeleverd. Dat verweerder in maart 2012 van oordeel was dat deze strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van geen belemmering vormen voor de afgifte van een F-kaart aan verzoeker.

Dat derhalve verweerder evenmin in de bestreden beslissing kan verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker (waarvan de laatste volgens verweerder dateert van 21.06.2011).

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote/ nooit met zijn echtgenote zou samengewoond hebben, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is.

Dat verzoeker verder opmerkt dat het samenwonen met zijn echtgenote niet langer mogelijk was als gevolg van het gedrag van zijn echtgenote.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek in te stellen naar de precieze redenen waarom verzoeker en zijn echtgenote niet meer zouden samenwonen/nooit zouden hebben samengewoond enerzijds en naar verzoekers gezins- en economische situatie.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat er geen gezinscel meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Dat de hoorplicht motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Verwerende partij verwijst in zijn beslissing tevens naar de strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt evenwel aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; arrestnr. 6255 RVV nr. 16.144/11).

Dat de verzoeker eveneens opmerkt dat maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidige gedrag van de betrokkene.

Dat een veroordeling geen voldoende motivering is.

Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec.1977, p. 297) en een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27.10.1977, zaak 30/77, Boucher, Rec.1977, p. 1899) en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (O.C.E., 4.12.1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec.1974, p.1337).

Dat voormelde redenen geenszins aanwezig zijn.

Dat derhalve verweerder de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het persoonlijke en actuele gedrag van de verzoeker en heeft zich enkel gebaseerd op de 4 strafrechtelijke veroordelingen waarvan de laatste dateert van 21.06.2011.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt of het gedrag van de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker zonder ook maar op enige wijze de "actuele bedreiging" of "de neiging om dit gedrag in de toekomst te handhaven" te onderzoeken en te motiveren (cfr. RVV nr. 52.575 dd. 7 december 2010, <http://www.rvv-cce.be>).

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

In zoverre verzoeker stelt dat hij in het bezit werd gesteld van een verblijfsrecht ingevolge zijn ouderschap van twee minderjarige kinderen en niet in functie van zijn huwelijk, lijkt verzoeker te dwalen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verblijfsaanvraag die verzoeker in functie van zijn twee Belgische kinderen heeft ingediend, geweigerd werd op 19 augustus 2010. Het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr.

52 903 van 13 december 2010. Verzoeker diende vervolgens op 21 februari 2011 een nieuwe verblijfsaanvraag in, ditmaal in functie van zijn echtgenote. Derhalve kon verweerder wel degelijk verwijzen naar de niet samenwoning met zijn echtgenote in de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van verzoeker.

Wat betreft de strafrechtelijke veroordelingen kan verweerder gevolgd worden in zijn stelling waarbij hij zegt dat de strafrechtelijke veroordelingen enkel worden aangehaald in het kader van de belangenafweging die wordt opgelegd overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Er wordt geen einde gesteld aan het verblijf van verzoeker omwille van de strafrechtelijke veroordelingen die hij heeft opgelopen, doch wel omdat hij niet samenwoont en nooit heeft samengewoond met zijn echtgenote en er dus geen sprake is van een gezinscel.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet van een correcte feitenvinding is uitgegaan en hij opmerkt dat het samenwonen met zijn echtgenote niet langer mogelijk was als gevolg van het gedrag van zijn echtgenote, dient te worden opgemerkt dat deze feitelijke gegevens geen ondersteuning vinden in de stukken van het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit heeft samengewoond met zijn echtgenote, zodat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat een samenleving niet langer mogelijk was ingevolge het gedrag van zijn echtgenote. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er nooit een samenwoning is geweest, diende verweerder ook niet te onderzoeken waarom er nooit een samenwoning is geweest. Dit enkele feit volstaat om vast te stellen dat er geen gezinscel is. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een verkeerde feitenvinding. Tevens blijkt nergens uit dat er geen grondig onderzoek zou zijn gebeurd naar de gezins- en economische situatie van verzoeker.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de hoorplicht, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Noch toont verzoeker aan dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden.

De opmerkingen die verzoeker formuleert aangaande zijn strafrechtelijke veroordelingen zijn niet dienstig aangezien de bestreden beslissing geen einde stelt aan zijn verblijf omwille van de strafrechtelijke veroordelingen. Zoals reeds werd aangegeven werd enkel verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen in het kader van de belangenafweging.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU